

ZAĀ½EHNĀ•VĀ•M PRĀ®Ā VIHY â€“ 1.

ĀšterĀ½, 05 leden 2021

Za tĀ›ch pĀ›r uplynulĀ½ch dnĀ- se jich stalo povĀ-cero. Pro dnes vĀ›m popĀ-Ā›ju tenhle: Na BoĀ¼Ā- hod na mne zazvonila, zaklepala a zabouchala zoufalĀ› souseďka Milena, kterĀ› Ā›la vyhodit pytlĀ-k se smetĀ-m (coĀ¼ se jĀ- jedinĀ© povedlo), a zapomnĀ›la si vzĀ-t klĀ-Ā›e od bytu. MĀ› dva syny. OvĀ›em oba bydlĀ- daleko mimo Prahu, jeden dokonce v Irsku. A jak to tak bĀ½vĀ›j, vybĀ›hla jen v domĀ›cĀ-m a v pantoflĀ-châ€!

DobĀ½vala se ke mnĀ›, protoĀ¼e vĀ›dĀ›la, Ā¼e jsem si podobnou zoufalou situaci- uĀ¼ proĀ›la, a jednou jsem dlouhĀ½ Ā›as prosedĀ›la u nĀ-. Mj. â€“ jĀ› tohle zvlĀ›dla dvakrĀ›jt. Pokud se nĀ›komu ze Ā›tenĀ›Ā™ek a Ā›tenĀ›Ā™Ā nĀ›co podobnĀ©ho pĀ™ihodilo, tak vĀ-te, Ā¼e to opravdu nenĀ- levnĀ›j zĀ›leĀ¼itost. NehledĀ› na to, Ā¼e tihle pĀ›inovĀ© nepĀ™ijedou v cukru-letu, ale nĀ›jakou tu hodinku to trvĀ›j.

OK, uvaĀ™ila jsem jĀ- kafe a nabĀ-dla svĀ© â€žzlodĀ›jskĀ©â€œ moĀ¼nosti: vidĀ›la jsem totiĀ¼, co ty dva litry, kterĀ© jsem za tu pomoc musela vydat, obnĀ›Ā›ejĀ-. DĀ-kybohu si jen zabouchla, takĀ¼e to nehrozilo vĀ›mĀ›nou zĀ›jmku, ale stejnĀ›. Po kafi jsem naĀ›la pĀ›r nĀ›jakĀ½ch nepotĀ™ebnĀ½ch karet, a jely jsme k nĀ-. VĀ½tahem o tĀ™i patra vĀ›Ā›. Jen jsem jĀ- Ā™ekla, aĀ› se modlĀ-, aby se to povedlo, protoĀ¼e pokud ne, tak ji holt to neĀ›ekanĀ© vydĀ›nĀ- nemine. A zkusila jsem pĀ™esnĀ› to, co jsem tenkrĀ›jt sledovala: projet kartou mezi dveĀ™mi a futrem, kolem zĀ›jmku. Ne, neĀ›lo to, dokonce jsem kartu porvala.

KdyĀ¼ uĀ¼ si zoufala a s brekem sedla na schody, zkusila jsem to jeĀ›tĀ› jinou, tentokrĀ›jt asi pevnĀ›jĀ›Ā- kartou, a snad, Ā¼e jsem uĀ¼ byla trochu suverĀ©nnĀ›jĀ›Ā- a drsnĀ›jĀ›Ā- â€“ tak dveĀ™e povolily a se otevĀ™elyâ€!

Milena vyskoĀ›ila, staĀ›ila jeĀ›tĀ› zakopnout a div si nohu nezlomit, zajĀ›sala a vletĀ›la dovnitĀ™. Pak uĀ¼ jen zhluboka povzdechla a vtĀ›hla dovnitĀ™ i mne, na panĀ›ka. Jen se mne jeĀ›tĀ› zeptala, jestli jĀ› mĀ›m klĀ-Ā›eâ€!

Tedy hrklo ve mnĀ›, ale mĀ›la jsem je. TakĀ¼e jsem jĀ- â€“ a teĀ› i vĀ›m â€“ nabĀ-zĀ-m Ā™eĀ›jenĀ- pro vĀ›jechny:

Z vnitĀ™ku bytu jsem si na konec kliky namotala kousek tĀ© stĀ™Ā-brnĀ© lepenky. Aby tam odloĀ¼enĀ© klĀ-Ā›e nespadlo.

A tak VĀ½DY, kdyĀ¼ vejdu do bytu, prvnĀ- co udĀ›lĀ›m, Ā¼e si je na kliku povĀ›sĀ-m. Kdykoliv tedy chci vyjĀ-t ven, pĀ™i sĀ› na kliku беру vlastnĀ› do ruky i klĀ-Ā›e â€“ takĀ¼e uĀ¼ mi nehrozĀ-, abych je ve zmatku zapomnĀ›laâ€!

MĀ›te taky nĀ›jakou podobnou vychytĀ›vku?

d@niela